

LBRIS | We know
AURELIA CRISTIAN

MISTERUL MEDALIONULUI

roman

CȘMIGIU
books

CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	12
Capitolul 3	17
Capitolul 4	22
Capitolul 5	29
Capitolul 6	36
Capitolul 7	45
Capitolul 8	52
Capitolul 9	57
Capitolul 10	62
Capitolul 11	76
Capitolul 12	87
Capitolul 13	92
Capitolul 14	97
Capitolul 15	102
Capitolul 16	108
Capitolul 17	113
Capitolul 18	120
Capitolul 19	126
Capitolul 20	131
Capitolul 21	137
Capitolul 22	143
Capitolul 23	149

Capitolul 24	155
Capitolul 25	159
Capitolul 26	164
Capitolul 27	170
Capitolul 28	176
Capitolul 29	181
Capitolul 30	187
Capitolul 31	193
Capitolul 32	198
Capitolul 33	204
Capitolul 34	211
Capitolul 35	217
Capitolul 36	223
Capitolul 37	228
Capitolul 38	233
Capitolul 39	237
Capitolul 40	243
Capitolul 41	248
Capitolul 42	253
Capitolul 43	257
Capitolul 44	261
Capitolul 45	265
Capitolul 46	272
Capitolul 47	275
Capitolul 48	279
Capitolul 49	284
Capitolul 50	289

CAPITOLUL 1

Citise undeva că textul scris cu litere mici se citește mai ușor și are un impact mai mare. Revăzând afișul prins pe panoul școlii, își dădu seama cât de mult ar fi avut nevoie de acest truc. Anunțul era scris cu litere de tipar și multe semne de exclamare:

„!!! NU IEȘIȚI NOAPTEA DIN CASE! EVITAȚI ZONELE PUSTII ȘI PĂDUREA!!!!”

Era de așteptat să fie menționată pădurea, din moment ce era cel mai periculos loc din zonă. Acolo se descopereau cadavrele, sau cel puțin așa se zvonea în ultima vreme. Partea proastă era că liceul Mihai Enache se afla chiar lângă pădure: doar o șosea și o câmpie îngustă îl despărțeau de ea.

Anuța Duțescu se întrebă dacă toate pădurile erau la fel de periculoase, în timp ce își scotea din buzunar pixul pentru a-și nota un număr aflat de curând pe internet. Șterse repede foaia cu dosul palmei și ridică privirea spre cer. Din când în când, un praf gri, ca o cenușă, se lăsa peste oraș. Poate chiar era cenușă, așa cum spunea toată lumea. Se zvonea că aparțineau creaturilor care coborau din pădure, dar ea nu credea în supranatural. Trebuia să existe o explicație logică. Doar că, până atunci, nimeni nu săpase atât de adânc încât să o afle.

Anuța oftă. În săptămâna aceea urma să fie ziua ei de naștere și nu se aștepta ca asemenea lucruri strănii să-i umbrească gândurile. Își pipăi buzunarul și se liniști când simți medalionul pe care-l purta mereu. Era singura ei speranță de a-și găsi familia; nu-și putea permite să-l piardă.

În curtea școlii, adolescenții mișunau peste tot, comentând despre vremea ciudată, fenomenele inexplicabile și creaturile despre care se spunea că apăreau tot mai des în orașelul lor, odinioară liniștit. Anuța nu văzuse niciodată asemenea ființe și, prin urmare, nu credea în zvonuri. Chiar și când auzise povestea îngerului cu aripi negre, fusese tentată să meargă să-l vadă, dar frica o oprise. De-abia reușise să o convingă pe sora ei să nu se ducă.

Fără să-și dea seama, Anuța se clătină și aproape că se prăbuși peste panou, împinsă intenționat de cineva. Pixul îi scăpă din mână și se sfărâmă sub pantofii cu toc ai Irinei, una dintre colegele care o necăjeau constant. Până la urmă, era o zi normală la școală.

— Ce faci? Ai adormit?

Simona, o fată cu părul creț și ochii mici, rotunzi, o privea batjocoritor. Anuța nu avea curaj să-i răspundă, mai ales că Simona îi punea mereu întrebări umilitoare, menite să o facă de răs în fața tuturor. Lângă ea, Irina, umbra Simonei, îi copia fiecare gest.

Cel care o ținea pe Simona de după umeri zâmbea arogant. Sebastian. Zâmbetul lui făcea multe fete să-și piardă capul. Era înalt, cu ochii de un albastru limpede

și gene lungi, negre. Plasturele de pe obrazul drept îi adăuga un aer misterios: nimeni nu-l văzuse vreodată fără el, de luni întregi, de când venise la liceu. Anuța nu se lăsa impresionată de înfățișarea lui. Îl ura, sau cel puțin așa credea. Pentru că, de fiecare dată când îi întâlnea privirea, inima începea să-i bată nebunește, iar supărarea se amesteca cu o admirație involuntară.

— Chiar doarme, zise el, râzând cu poftă.

Anuța își îndreptă spatele și îi lăsă să plece spre laborator, după ce se săturară de râs. Își acceptase soarta: dacă nu era necăjită zilnic, i se părea ceva anormal.

Ora de biologie se ținea într-o clădire separată, unde se aflau laboratoarele. Adriana, colega ei de bancă și cea mai bună prietenă, sigur avea un pix de rezervă să-i dea.

Urcă încet scările, cu privirea în pământ și, din când în când, arunca scurte priviri spre ei, să se asigure că Simona și gașca ei nu o așteptau pentru o altă farsă, iar de fiecare dată când se întâmpla asta, Sebastian părea că știe. Îi arunca priviri pătrunzătoare, scurte, de parcă o analiza. Iar ea roșea.

— Haide, haide!

Adriana o striga din capătul scărilor, făcându-i semn cu mâinile și țopăind, când părul ei roșcat și creț îi căzu peste umeri, după ce agrafa i se desprinsese. Nu se aplecă după ea, ci o prinse imediat pe Anuța de umeri când aceasta se apropiase destul și înțepeni. Era mai important anunțul Anuței decât agrafa.

— Ia zi, ai găsit numărul lui? o întrebă ea iute.

— Da, o să-l sun, zâmbi Anuța.

Adriana se foi nerăbdătoare.

— Când? Aștepți asta de un an! Ce mai aștepți? În sfârșit îți vei găsi părinții!

Ea oftă și privi peste umăr. Nu voia ca cineva din clasă să audă. Dacă vestea ajungea unde nu trebuia, necazurile ei abia începeau, și asta pentru că Simona, și nu numai ea, abia aștepta să audă ceva nou despre viața ei, ca să o poată necăji.

— Mi-e frică... Poate că nu o să-i găsească. Sau, dacă îi găsește, poate că ei nu vor să mă cunoască. Sau poate vor fi dezamăgiți...

Invoca fel și fel de scuze. Adevărul era că frica pusese stăpânire pe ea, îi era teamă să-l sune. Dacă afla că ei nu voiau să o cunoască? Nu voia să fie dezamăgită.

— Nu, nu, nu! o întrerupse Adriana. E mai rău să nu știi sigur. Sună-l acum!

Accentua cuvântul „acum”, clipind intens și fiind serioasă. Ceea ce nu o prindea deloc, ea fiind tot timpul jucăușă și amuzantă. Opusul Anuței.

Anuța oftă și scoase telefonul din buzunar la insistențele ei. Avea dreptate, chiar era timpul să facă ceva.

— O să cobor. Nu pot vorbi aici.

— Bine. Te acopăr eu dacă durează prea mult și vine profa.

Se grăbea spre scări, evitând să privească în jur, pentru că știa că, dacă ridică privirea, roșea și ura asta

foarte tare. Și mai ura și faptul că dura ceva timp până roșeața dispărea, ceea ce o făcea să roșească și mai mult.

Simțea tensiunea în aer. O privi scurt, pe sub gene, pe Simona, care se uita fix spre ea. Și totuși, zâmbetul de pe fața ei nu era deloc unul bun. Anuța se obișnuise cu ea și știa, pur și simplu, când urma să o necăjească, după șușotelile și privirea ei fixă.

Fusese atentă și evită la secundă cotul ridicat de Simona, dar nu văzu pantoful Irinei și se împiedică. Simțea cum cădea în gol. Se agăță de aer și se împacă cu ideea că urma să se lovească grav, atunci închise ochii, așteptând impactul cu cimentul scărilor, impact care nu veni.

Se izbi, în schimb, de un piept tare, cu un miros proaspăt de săpun, și știa și cui îi aparținea. Sebastian.

Nu îndrăznea să ridice privirea și să-l privească, iar inima îi bubuia în piept, în urechile care îi ardeau.

— Mulțumesc, zise încet, apoi coborî în fugă scările.

Ieși în curte, tremurând, și pipăi buzunarul ca să se asigure că medalionul era tot acolo. Răsuflă ușurată când simți metalul acestuia. Era groaznic dacă l-ar fi pierdut.

Scoase telefonul, iar mâinile îi tremurau groaznic. Nu știa dacă de la căzătură sau de la ceea ce urma să facă. Numărul era pe ecran. Poate urma să aibă un alt viitor, unul mai bun, dar oricum urma să fie mai bun. În curând termina liceul. Adio, Simona. Adio, Sebastian. Cu siguranță urma unul mai bun, fără tachinările lor.

Un zâmbet îi apăru pe buze, iar tremuratul aproape încetă.

— Hei, aici erai!

O brunetă cu ochi mari ca ai ei se apropia grăbită. Era sora ei, mai mică cu un an. Chiar dacă era mai mică și fizic, Anuța o considera superioară ei. Era mult mai curajoasă, iar dacă ea era o fire introvertită, sora ei era extrovertită. Anuței îi plăcea singurătatea, pe când surorii ei îi plăceau locurile aglomerate. Ca să nu mai vorbim de prietenii pe care le lega atât de ușor, nu ca ea, care habar nu avea cum să vorbească cu oamenii. O invidia uneori.

— Te-am căutat și-n clasă, dar nu erai. Mihai mi-a zis ce s-a întâmplat. Ești bine? întrebă ea serioasă.

Anuța afișă un zâmbet cât mai credibil.

— Da, normal, zise și băgă telefonul în buzunar.

— Așa și trebuie, zise Miruna, râzând malițios. Am avut eu grijă de Simona.

Anuța îngheță. Nu era de bine, Simona era răzbunătoare și vulcanică, la fel ca Miruna. Acum, cu siguranță urma să-i facă ceva rău. Ceva mult mai grav avea să i se întâmple.

— Ce i-ai făcut?!

— Nimic grav. Să zicem că nu va mai avea nevoie de placă de îndreptat părul.

Anuța râse cu inima strânsă. Da, sigur avea să-i facă ceva mult mai grav. Simona nu accepta să fie făcută de răs în fața nimănui, iar Miruna, păruind-o în fața tuturor, făcuse asta.

— Ce mă fac eu cu tine?

Se îmbrățișară.

— Hai la ore. Azi n-o să-ți mai facă nimic.

Avea dreptate, asta spera și ea, dar numai dacă reușea să iasă înaintea Simonei, putea să-și piardă urma printre colegi și ar fi fost salvată, momentan.

Ajunsă acasă, discută cu Miruna ore întregi despre viitor. Un viitor fără Simona. Fără Sebastian. Sau cel puțin așa credea.

CAPITOLUL 2

Ziua de azi era specială. Amânase momentul suficient cât să simtă că devenise o povară, iar acum, în sfârșit, era pregătită să facă pasul. Își dorea să-l găsească pe cel mai bun detectiv. Nu oricine, ci pe Mihail Dobronovici, omul cu cele mai multe cazuri rezolvate, cu cele mai multe povești despre miracole. Și Anuța avea nevoie de un miracol acum.

În ziua în care împlinise 18 ani, simțise că locul ei nu era acolo. Oricât de mult încercase să se convingă că trecutul nu conta, că era iubită și protejată, sufletul ei căuta răspunsuri. Îi trebuia doar o șansă, pentru că dacă părinții ei adevărați ar fi vrut-o, atunci trebuia să-i găsească.

Strânsese bani punând unghiile cu gel, muncind ore în șir până târziu în noapte, după școală. Acum îi avea și putea să-l sune.

Respiră adânc, își înghiți teama și formă numărul. Vocea de la capătul firului era calmă, precisă, cu un ton sigur, care o făcu să se relaxeze, astfel încât ea îi explică tot, îi trimise poza din medalion și, la insistențele lui, chiar și medalionul. Acum trebuia doar să aștepte.

Lumina aurie a răsăritului poleia totul într-o căldură blândă. Păsările cântau, iar aerul era proaspăt,

curat, ca după o ploaie de vară. Nu mai căzuse nici cenușă. Anuța își mută gândurile negre spre frumusețea zilei, gândindu-se că poate se înșelase, poate că instinctul o trădase. Poate că totul avea să fie bine. Faptul că făcuse primul pas în a-și găsi părinții era începutul unei perioade bune, poate erau pe terminate și fenomenele stranii. Ba nu, erau din ce în ce mai dese, se gândi apoi. Chiar dacă cenușa nu mai pica astăzi sau mâine, cu siguranță avea să pice poimâine.

În cartier era liniște, iar florile își recăpătaseră culorile vibrante. Se simțea ca într-un nou început. Sora ei plecase devreme, așa că Anuța urma să meargă singură spre școală și îi plăcea asta uneori. Își trase breteaua salopetei de blugi peste umăr și își acoperi ochii verzi când ridică privirea spre soare, spre cer, și se opri când îi văzu: aceiași ochi albaștri, limpezi ca un cristal, o priveau din nou. Era aceeași cioară care o urmărea de ceva vreme. Părea diferită de celelalte, mai mare, mai impunătoare, cu o privire aproape umană. Uneori se așeza pe gard și o privea fără să clipească. Alteori plana pe deasupra ei, ca un semn pe care Anuța nu-l înțelegea.

Se cutremură ușor când aceasta își luă zborul, dar își alungă frica, iar apoi auzi pași în spatele ei.

— Măi, măi, măi... ce avem noi aici?

Vocea răgușită îi trimise fiori pe șira spinării, iar respirația i se acceleră, și inima începu să-i zvâcnească dureros, când din umbra a două blocuri răsăriră trei băieți.

Unul își aruncă țigara și o zdrobi sub talpă, ochii săi măsurând-o cu o satisfacție periculoasă. Știa sigur că îl mai văzuse undeva, dar nu-și aducea aminte unde. Ceilalți doi aveau ochii roșii, injectați, priviri tulburi și mișcări nesigure. Auzise că drogurile erau peste tot. Și oamenii ca ei, de asemenea.

Anuța păși instinctiv înapoi, încercând să-și calculeze șansele, iar dacă reușea să ajungă la pod, poate că cineva ar fi ajutat-o.

— Știi că n-ai unde să fugi, nu? o întrebă aceeași voce, sigură și batjocoritoare.

Unul dintre ei învârtea absent o țeavă metalică, desenând cercuri în aer.

Ea nu mai așteptă și o rupse la fugă, dar nu ajunse departe, pentru că o mână de fier îi prinse brațul, degetele strângându-se ca niște gheare în carne. Fără efort, băiatul o aruncă între blocuri, iar corpul ei se izbi de un tomberon, dărâmându-l cu zgomot.

Își căută disperată o piatră, orice.

— Ar trebui să nu te mai pui cu cine nu trebuie, zise cel cu glas răgușit.

Ceilalți doi se dădură la o parte, lăsându-l pe cel înalt să avanseze spre ea și să-i vorbească.

— Știi cine ne-a trimis?

Numele Simonei îi explodă în minte când cel cu țeava se pregăti s-o lovească.

— Nu! îl opri cel răgușit. Nu încă.

O mână brutală o apucă de păr, trăgând-o în sus, lipind-o de perete.